

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Luana DaRosa

Fogadj vissza!

Hana Sheik

Madagaszkári küldetés

Marion Lennox

Hely az életedben

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© 2023, Luana DaRosa – Vinton Kiadó Kft., 2026

A mű eredeti címe: *The Secret She Kept from Dr. Delgado*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

© 2024, Hana Sheik – Vinton Kiadó Kft., 2026

A mű eredeti címe: *Falling for Her Forbidden Bodyguard*
(Harlequin Mills & Boon, Romance)

© 2023, Marion Lennox – Vinton Kiadó Kft., 2026

A mű eredeti címe: *Her Off-Limits Single Dad*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Fordította: Windberg Donatella

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 135. számában, 2026
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-161-7

A Romana különszám a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2026

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Telefon: +36-30-300-9899; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Luana DaRosa

Fogadj vissza!

1. FEJEZET

– Hogy érted, hogy *nemet* mondott?

A hír hallatán Celine dühös lett, de azonnal megbánta, hogy olyan hangosan beszélt. Az utóbbi időben Darius miatt gyorsan dühbe gurult.

– Nem tudom, mit mondjak még – válaszolta Sebastião, az ügyvéd, akit a sógora, Rafael ajánlott neki. – Peruban találtuk meg, és elküldtük neki a papírokat. Most pedig az ügyvédje felvette velem a kapcsolatot, és közölte, hogy a kliense nem fogja aláírni.

– Hat éve nem láttam azt az embert. Hogy utasíthatja vissza a válási papírok aláírását?

Hat éve nagy hibát követett el, amikor hagyta, hogy a barátja rábeszélje a házasságra. Darius anyja rendelkezett a szükséges vízumokkal, és el akarta hagyni Brazíliát. A férfi akkoriban orvostudományt tanult, Celine pedig éppen befejezte állatorvosi tanulmányait. Két éve voltak együtt, és már korábban is beszéltek házasságról, így amikor Darius megkérte, hogy maradjon vele, azonnal beleegyezett.

Aztán a férfi Peruba repült, hogy új vízummal visszatérhessen Brazíliába – és csak két nappal később közölte vele, hogy nem jön vissza, és hogy ne keresse többé.

– Megpróbálok egy perui kollégámmal elintézni, de úgy tűnik, a leveleink nem hatnak rá. – Sebastião egy pillanatig hallgatott, majd folytatta: – Miért nem akarja aláírni? Nina miatt?

– Nem, nem tudja, hogy van egy lánya. És most nem tudom, elmondjam-e neki.

A férfi kérésének ellenére akkoriban minden eszközzel megpróbálta felvenni a kapcsolatot Dariuszal, főleg miután megtudta, hogy terhes, de ő nem reagált. Végül összeszedte a bátorságát, hogy beadja a válópert, és eltemesse szerelmük utolsó maradványait.

És most Darius nem engedi elmenni? Ráadásul külföldön van?

– A bíróság ad önnek időpontot, és akkor Dariusnak indokolnia kell, miért nem hajlandó válni. Tehát ez még el fog tartani egy darabig.

Celine csalódottan sóhajtott.

– Rendben, köszönöm, Sebastião. Kérem, értesítsen, mit tehetek, hogy felgyorsítsam a folyamatot.

– Hamarosan visszahívom. Meg fogjuk oldani.

Miután befejezte a beszélgetést, Celine leült egy konyhai székre. Hetek óta nem érezte magát ilyen kimerültnek. Mi készítette rá, hogy hat év hallgatás után beadja a válópert? A reményt már régen feladta. A lányára és az új életére koncentrált – egy életre, amelyre a nehézségek ellenére is büszke volt mint egyedülálló anya.

A kérdésére a válasz a nővére, Maria személyében érkezett, aki éppen ekkor lépett be az ajtón, és kérdően nézett rá.

– Ki rontotta el a napodat?

Celine letette a telefonját az asztalra, és nyögve eltakarta az arcát a kezével.

– Találd ki.

– Mi történt? – Maria leült a székre mellé.

Celine leengedte a kezét, és az asztalra tette.

– Úgy tűnik, Darius nem akar elválni.

Maria élesen beszívta a levegőt.

– Beszélte velem?

– Nem, az ügyvédje beszélt az enyémmel. Most bíróságra kell mennünk.

Maria megpaskolta a karját.

– Az az önző személtáda. De ha már idáig eljutottunk, ezt is meg tudjuk csinálni.

Celine-ben valami ellenállt a nővére szavainak, bár már rosszabbat is gondolt Dariusról. Hogy lehetne másképp nevezni egy férfit, aki közvetlenül a házasságkötés után elhagyta a feleségét?

– Talán nem éri meg a fáradságot. Soha többé nem akarok férjhez menni, és nincs időm a férfiakra gondolni. Neked köszönhetően a menhelyünknek újra van jövője.

Vidáman akart hangzani, de maga is észrevette keserű hangszínét. Mielőtt a nővére megismerkedett Rafaellel, együtt vezették a rendelőt. Azonban ez inkább Maria álma volt, mint az övé. Nem, ő azért jött ide, mert rosszul érezte magát a Dariustól való szétválás után.

Most, hogy Rafael is a rendelőben dolgozott, ő inkább tanácsadói szerepet töltött be, mint azt be kellett vallania magának.

– Ne add fel, Cee. Nem fogja megúszni. – Maria keresztbe fonta a karját, és dühösen felsóhajtott. – A férfiak tényleg zakkantak.

– Mondod ezt te a tökéletes férjeddal és az édes kisbabáddal. – Celine nevetett, amikor nővére kissé elpirult.

Mintegy végszóra ismét kinyílt az ajtó, és Rafael mosolyogva jelent meg a küszöbön, egy babahordozóval a kezében. Amikor meglátta alvó unokahúgát, Samet, Celine haragja és frusztrációja azonnal elpárolgott.

Rafael letette a babahordozót, és megcsókolta Maria haját.

Celine pont ezért akart elválni. Szerette volna megkapni az esélyt egy *ilyenre*.

– Fesd az ördögöt a falra... – mondta, de viszonzta a férfi mosolyát.

– Á, ha épp rólam pletykáltok, akkor jobb, ha mi megyünk, különben soha nem jutok ki innen.

Maria nevetve felállt. Rafael és Celine jó éjszakát kívántak neki, aztán Maria felemelte a hordozót.

Rafael újra Celine felé fordult:

– Ó, majd elfelejtettem: ma reggel valaki rólad kérdezett.

Celine a homlokát ráncolta. A betegek nem keresték. Míg Rafael és Maria főleg az állatkórházban dolgoztak, ő sokat utazott, és főleg haszonállatokat kezelt.

– Elmondta, mit akar? Engem senki se hívott.

Rafael megrázta a fejét.

– Nem, csak azt, hogy beszélni akar veled. Megkértem, hogy este próbálkozzon újra.

– Megmondta a nevét?

Rafael rövid pillantást vetett rá.

– Nem, és nem is kérdeztem, mert éppen vészhelyzet volt.

– Értem, köszönöm.

Miután kikísérte őket az ajtóig, Celine elgondolkodott a titokzatos érdeklődőről. Talán valami magánügy? Ezt is valószínűtlennek tartotta. Mivel sokat volt úton, alig voltak barátai, akik csak úgy beugrottak hozzá.

Amikor a következő pillanatban kopogtak, az ajtóhoz rohant.

– Itt felejtettetek...? – Kábultan elnémult, amikor meglátta az arcot, mely hat éve kísértette. – Darius...

Dariust a legkülönbözőbb érzések árasztották el, miközben ült a kocsijában a sötétben, és nézte a házat, ahol a külön élő felesége lakott. Mit mondjon neki?

Szükségem van a vízumra a munkámhoz. Maradhatnánk még három hónapig házasok?

Ezzel nem fogja meggyőzni – márpedig feltétlenül szüksége van a segítségére. Valószínűleg a pokolba fogja küldeni, és ezzel tönkreteszi a braziliai jövőre vonatkozó terveit. Persze nem is érdemel mást. A múltbeli fájdalom űrt hagyott benne, amelyet soha nem tud kitölteni.

Elhagyta Brazíliát, hogy visszatérjen, miután elintézte a házassági vízumot. Amikor anyjának elmondta, az elárulta neki közös távozásuk valódi okát.

Először azt állította, jövedelmező üzlet vár rájuk Peruban. Apja hirtelen halála után, több mint húsz évvel ezelőtt megalapította a Delgado Cosmetics céget, hogy megélhetést biztosítson magának és neki. Eleinte otthonról dolgozott, de hamarosan kiváló hírnevet szerzett magának Brazíliában, így a Delgado népszerű márkává vált – ezért költöztek Brazíliába. Egy idő után azonban a forgalom visszaesett, mire anyja kockázatosabb befektetéseket eszközölt, és kétes hiteleket vett fel. Végül a hitelezők elől menekülve el kellett hagynia az országot. Elmondta Dariusnak, hogy ő is

életveszélyben lenne, ha visszatérne Brazíliába, akárcsak újdonsült felesége.

Az uzsorás bűnözőktől való félelmében tehát Darius hallgatott, bár közben őrlődött belül.

Kiegyenesedett, amikor nyílt az ajtó, és két alak jött ki a házból, és integetett a megvilágított folyosón álló nőnek.

Celine.

Összeszorította az ajkát, amikor régóta elfojtott érzései felszínre törtek. Sok energiát fektetett abba, hogy elnyomja őket. De csak akkor valósíthatja meg álmait, ha Celine-nel még egy darabig házasság maradtak. Beleegyeznek vajon? Egyáltalán meghallgatja-e?

Legalább meg kell próbálnia, bármennyire is rosszak az esélyei. Miután a két látogató elment, Darius mély levegőt vett, aztán kiszállt, és elindult a főépülettel szemben álló kis ház, az állatkórház felé, amelyet Celine és Maria szülei vezettek, mielőtt nyugdíjba vonultak.

Meglepte, hogy Celine visszatért Santarémbe, mert valójában a nővére, Maria álmodozott róla, hogy átveszi az állatmenhelyet és az állatkórházat. Celine még azt is mondta, távol akar maradni, hogy nővérének engedje át a helyét.

Talán azért tért vissza, mert őmiatta új jövőt kellett építenie magának?

Ideges energia szállta meg, amikor az ajtó előtt állt, és elolvasta a család nevét a fatáblán: *Dias*. Nyelt egyet, aztán kopogott.

Pár másodperc múlva kinyílt az ajtó.

– Itt felejtettetek...?

Celine elhallgatott, és elhűlve bámult rá. Amikor megértette, mi történik, elgyötört kifejezés villant a szemében, és a férfi fizikailag is érezte a fájdalmát.

– Darius... – De a hangjában vágyakozás is csengett.

– Szia, Cee.

Darius nem tudta, mit mondjon. São Paulóból jött, ahol egy brazil profi futballcsapat orvosaként dolgozott. Semmi sem készítette fel erre az ösztönös reakcióra, mert Celine most olyan gyönyörű volt, hogy nem tudta megérteni, mit látott őbenne valaha is.

Egy pillanatig Celine vonásai lágyak maradtak, és szerelmük emlékei áradtak Darius felé. Aztán megkeményedett az arca.

– Remélem, azért jöttél, hogy aláírd a válási papírokat – jelentette ki jeges hangon.

– Igen. Csak előbb beszélni akartam veled.

– *Most* akarsz beszélni? Hat év hallgatás után normális beszélgetést akarsz folytatni, mintha mi sem történt volna?

Darius az ajkát rágta. Tudta, hogy nem lesz könnyű, főleg hogy volt valami közös bennük: mindketten hihetetlenül makacsok tudtak lenni, még apró dolgokban is. Ez a tulajdonságuk még jobban felizzította köztük a tüzet.

– Most se folytatunk teljesen normális beszélgetést, és nem is éreztettem veled, mintha mi sem történt volna – vágta rá Darius. – Ha adsz egy kis időt, talán elkezdek alázatoskodni, hogy végre lezárhasd ezt a dolgot. Nem azért vagyok itt, mert vissza akarlak kapni.

– Remélem is.

– Talán van egy kis időd rám... – Most már a szemébe mert nézni.

– Itt nem tudok beszélni. – Gyorsan hátranézett. – Meddig maradsz?

Darius most már reménykedett.

– Egész héten szabadságon vagyok. A csapat éppen befejezi a Copa Américát, már a válogatottal edz.

– A Copa? Te mit csinálsz a...? – Amikor lépéseket hallott a ház hátsó részéből, Celine újra hátranézett. Aztán kijött, és becsukta maga mögött az ajtót. – Holnap el kell mennem egy farmra. Velem jöhetsz, és útközben beszélgethetünk.

– Van valakid? – szaladt ki Darius száján.

Papíron még házasság, de Celine természetesen a saját útját járja. Ezért küldte el neki a papírokat? Mert hozzá akar menni egy másik férfihoz? Ez a gondolat furcsa rossz érzést benne, amit nem akart tovább vizsgálni. Végül is ő hagyta ott Celine-t annak idején.

– És ha igen? A *férjem* hat éve nem mutatkozik.

Darius a fejét csóválta. Bár soha nem tudta eltemetni iránta táplált érzelmeit, azért jött ide, hogy megvalósítsa álmát, és valahogy lezárja ezt a dolgot.

– Jó, veled megyek. – Talán ez az egyetlen esélye, hogy elmagyarázza neki, miért ment el akkor, és miért kell még egy kis idő, mielőtt aláírja a papírokat.

– Akkor gyere ide hatkor. Maradj a kocsiban, én odamegyek az enyémhez, aztán kövess. Senki sem veheti észre, hogy itt lógsz. – A hangja még mindig jeges volt, de a fájdalom mögött Darius felismerte azt a Celine-t, aki akkoriban feleségül ment hozzá, hogy együtt lehessenek.

Még mindig nagyon hasonlított arra a nőre, akibe beleszeretett. Nehéz volt visszafogni régi érzéseit, ezért emlékeztette magát, hogy csak egy bizonyos okból van itt. Időre van szüksége, hogy tisztázza magában, hogyan tovább, és remélte, Celine megadja neki ezt az időt.

Három hónap, a szezon végéig. Ennél többre nincs szüksége.

2. FEJEZET

Celine kortyolt egy kis kávé, remélve, hogy az elúzi félelmét. A tegnapi esti váratlan látogatás annyira megviselte, hogy fél éjszaka nem aludt, és még mindig fel volt dűlve.

Darius visszatért – és beszélni akar vele.

Sok éven át vágyott erre, hogy végre lezárhassa az egészet. Mivel anyja vízumával tartózkodott Brazíliában, a házasságkötés után el kellett hagynia az országot, hogy házassági vízumot igényeljen. Bár a búcsú nehéz volt, Celine tudta, hogy csak néhány hétre szól, és utána senki sem veheti el tőle Dariust.

Soha nem gondolta volna, hogy a férfi véget vet a kapcsolatuknak. Csak annyit mondott neki, hogy nem akar visszatérni, de nem magyarázta meg, miért nem. És nem is adott neki lehetőséget, hogy megküzdjön érte.

További négy héttel később megkapta azt a hírt, amely alapvetően megváltoztatta az életét – és még fájdalmasabbá tette az elválást.

Nina gondolata fokozta idegességét. Darius nem tudja, hogy van egy ötéves lánya. Ezt meg kell beszélnie vele. És a reakciójából megtudhatja, milyen emberré vált az elmúlt hat évben.

Eddig csak annyit mondott Ninának, hogy az apja nincs ott, és nem is lesz. Most már mesélnie is kell majd róla. Hogyan kezdjen hozzá? Először meg kell értenie, miért bukkant fel most az életében, ahelyett hogy egyszerűen aláírta volna papírokat.

– Jó reggelt. – Celine felnézett, amikor lánya pizsamában, láthatóan álmosan belépett a konyhába. – Korán keltél, *amor*.

Nina csak megvonta a vállát, felmászott mellé a székre, kezeit az asztalra tette, és ráhajtotta a fejét.

– Éhes vagy? – Amikor a lánya bólintott, Celine felállt, kivett egy tálat a szekrényből, és müzlit töltött bele. – Ma marhákat kell oltanom. *Tia Maria* mindjárt ideér, és elvisz az óvodába. – Kivette a hűtőből a szójatejet, öntött a müzlire.

Míg Nina elkezdett enni, Celine az ablakhoz lépett, és figyelte, ahogy Maria éppen megérkezik, és kiszáll az autóból. Kicsit távolabb az utcán egy ismeretlen autó állt. Mivel sötétített ablakai voltak, nem látta, ki ül benne. Darius az?

Megfordult, amikor a nővére kinyitotta az ajtót, és bejött.

– Jó reggelt, édesem – köszöntötte Maria az unokahúgát, aztán Celine-re nézett. – Minden rendben?

– Igen. Csak hosszú nap áll előttem, és nem igazán várom. – Mielőtt Maria tovább kérdezhette volna, Celine a vállára vetette a táskáját, és fogta a kulcsait. – Megyek, drágám. Ne szöszölj sokat a reggelivel! – Megcsókolta Nina haját, sietve kiment, és becsapta maga mögött az ajtót.

Lelkifurdalása volt, amiért nem beszélt Dariusról a nővérének, de először neki magának kellett megemésztenie a dolgot.

Az elmúlt években Maria pótolhatatlan volt, és minden erejével támogatta, főleg a terhessége alatt. Megpróbálta minél jobban viszonzni neki azzal, hogy segített a rendelőben, amikor csak tudott – bár kevesebbet, mióta Rafael is ott dolgozott. És nem tudta, hogy is hálálhatná meg Maria segítségét.

Táskáját a kisteherautó hátsó ülésére dobta, hátranézett a házra, és megkönnyebbülten látta, hogy Maria nem áll az ablakban. Aztán tekintetét az ismeretlen autóra vetette. Mintha valami jelre várt volna, Darius kiszállt, és felé sétált, miközben távirányítóval bezárta az ajtókat.

Celine gyomra összeszorult. A perui élet láthatóan jót tett neki. Míg a kifakult farmer és a régi tornacipő illett a kiránduláshoz, a frizurája és drága karórája elárulta, hogy sikeres orvos. Barna haja oldalt rövid volt, felül hosszabb. Legszívesebben végigsimította volna az ujjjaival.

– *Buenos días* – köszönt Darius, és beült a vezető melletti ülésre.

Diszkrét, kesernyés illata hangsúlyozta tökéletes férfiasságát, és felidézte Celine-ben az emlékeket, amikor utoljára érezte ezt az illatot – a polgári esküvőjük után, a nászéjszakán.

Ez nagyon rossz. Darius elmenekült a felelősség elől. Nem szabad belemerülnie azoknak az időknek az emlékeibe, amikor legyőzhetetlenek és elválaszthatatlannak hitte magukat.

– Darius. – Biccentett, és beharapta az ajkát, miközben testének árulkodó reakciója jelezte, hogy a férfi közel van hozzá. – Ezzel jársz vidéken? – tette hozzá, miközben nézte drága autóját.

– Bérelt kocsit. Mindenesetre jobb, mint az elektromos, amit São Paulóban vezetek.

– Elektromos autóval jársz?

Celine elnyomta belső feszültségét, és megpróbált a szavaira koncentrálni. Ellenállt a kísértésnek, hogy kövesse Dariust az interneten, mert azzal csak fájdalmat okozott volna magának.

Lényegében a férfi most már idegen volt számára. És mégis izgalmat érzett.

Pedig ez az a férfi, aki néhány nappal az esküvő után otthagya egyedül és terhesen, és nem válaszolt a számtalan hívására és SMS-ére.

– Egy São Pauló-i futballcsapat orvosa vagyok – válaszolta Darius.

Celine elfordította a kulcsot, de aztán megállt, és felé fordult.

– Peruban fejezted be az orvost?

– Persze. Mért vagy így megdöbbenve?

– Mert... – Celine a megfelelő szavakat kereste – elmentél. Elmenekültél a kötelességeid, a feleséged elől, és aztán egyszerűen folytattad a tanulmányaidat? – Nem mert ránézni. Beindította a motort, és elindult.

– Cee... mit mondjak erre? Amit tettem, az megbocsáthatatlan. De a szemedbe akarok nézni, amikor bocsánatot kérek. Tudnod kell, hogy komolyan gondolom. – A szeme sarkából látta, ahogy Celine mellkasa hullámzik.

– Miért? – Ez volt az egyetlen kérdés, ami foglalkoztatta.

Darius sóhajtva lehajtotta a fejét, és végigsimított a szemén. Kimerültnak tűnt. Ellentétben vele ő mindig a következő kalandot kereste.

Valami rákényszeríthette, hogy elmenjen. Legsötétebb óráiban a naiv, reménykedő része ebbe a gondolatba kapaszkodott, így védte a lehetséges igazságtól, hogy Darius soha nem szerette igazán.

De mi lehetett olyan szörnyű, hogy nem tudta elmondani neki?

Zöld mezők és legelők mellett haladtak el. Ez a táj nagyon különbözött az Amazonas körüli esőerdőtől, de ellentétben a nővérel, aki az esőerdőben élt, és menhelyét az ott élő állatoknak szentelte, ő inkább farmokon dolgozott.

Egy kis idő múlva Darius mély levegőt vett, és elkezdte:

– Az anyám... beteg volt. De ezt csak akkor tudtam meg, miután elmondtam neki, hogy vissza akarok menni Brazíliába, hogy veled lehessenek. Bizonyos okok miatt anyám kényszerített minket, hogy elhagyjuk az országot. De végső soron az egészséges miatt akart visszamenni Peruba.

Celine csendben hajtott tovább, amíg meg nem érkeztek a farmhoz, amely egy dombon feküdt, és több különböző méretű, cseréptetős fehér házból állt. A földút végén megállt a főépület előtt, és leállította a motort.

Egy idő után a férfi felé fordult. Arca kifürkészhetetlen volt.

– Anyád beteg volt?

– Igen.

Amikor Darius ránézett, Celine szíve gyorsabban kezdett verni.

– És... – Nyelt egyet. – És ezt nem tudtad elmondani nekem?

– Mi? Nem, én...

– Akkor miért nem mondtad el? Miért hagytad, hogy azt higgyem, az én hibám volt? Miért nem vetted fel a telefont?

Egyre hangosabb lett, de az utolsó szavainak fájdalma mélyen megérintette Dariust.

– Celine, azt hittem, mi...

De ő nem hagyta, hogy befejezze:

– Volt idő, mikor mindent elmondtál nekem. De amikor igazán szükség lett volna rá, nem tudtál